

Kniha Jóel a laodicejská církev adventistů sedmého dne - číslo osm

Jeff Pippenger

2025-12-09

Číslo osm

Koho bude učit poznání? A komu dá porozumět naučení? Těm, kteří jsou odstaveni od mléka a odtrženi od prsů.

Neboť přikázání musí být na přikázání, přikázání na přikázání; řádek na řádek, řádek na řádek; tu trochu a tam trochu. Neboť koktavými rty a cizím jazykem bude mluvit k tomuto lidu. Jimž řekl: Toto je odpočinutí, jímž můžete dát znavenému odpočinout; a toto je občerstvení. Avšak nechtěli slyšet.

Ale slovo Hospodinovo jim bylo: příkaz za příkazem, příkaz za příkazem; řádek za řádkem, řádek za řádkem; tu trochu a tam trochu; aby šli a padli nazad a byli zlomeni, polapeni do léčky a zajati.

Proto slyšte slovo Hospodinovo, vy posměvační muži, kteří vládnete tomuto lidu, jenž je v Jeruzalémě. Protože jste řekli: Uzavřeli jsme smlouvu se smrtí a s podsvětím jsme ve shodě; až se převalující se metla přežene, nedolehne na nás; neboť učinili jsme lež svým útočištěm a pod faleš jsme se skryli: proto takto praví Panovník Hospodin: Hle, kladu na Sionu za základ kámen, kámen osvědčený, drahý úhelný kámen, pevný základ; kdo věří, nebude spěchat. I soud položím za měřicí šňůru a spravedlnost za olovnici; a kroupy smetou útočiště lži a vody zaplaví úkryt. A vaše smlouva se smrtí bude zrušena a vaše dohoda s podsvětím neobstojí; až se převalující se metla přežene, tehdy jí budete poslapáni. Izajáš 28,9–18.

Pohrdaví muži, kteří vládnou Jeruzalému, jsou vůdci laodicejské církve adventistů sedmého dne, které Izajáš o několik veršů dříve označil jako „opilce Efraimovy“ a „korunu pýchy“. O Letnicích Petr odpověděl těm, kteří tvrdili, že poselství je hlásáno opilými muži. Časové období pozdního deště se týká pravého i falešného poselství pozdního deště. Poselství od Pána vždy vytváří dvě třídy ctitelů a obě tyto třídy pijí víno. Posvěcené poselství neboli posvěcené víno je to, co je v Joelovi odňato z úst nevěrných.

Probud'te se, opilci, a plačte; a kvílejte, všichni pijáci vína, kvůli novému vínu, neboť bylo odňato od vašich úst. Joel 1,5.

V první kapitole knihy Joel jsou ničemní vinaři vinice, představující laodicejskou církev adventistů sedmého dne, odsouzení a souzeni v souvislosti s tím, že „nové víno“ bylo „odříznuto“ od jejich úst. Bůh odňal neboli zadržel vylití Božího Ducha v pozdním dešti, znázorněné „pokrmnými a úlitnými obětmi“, od ničemných opilých vinařů.

Přídavná oběť i úlitba jsou odňaty z domu Hospodinova; kněží, služebníci Hospodinovi, truchlí. Pole je zpustošeno, země truchlí; neboť obilí je zničeno, nový mošt vyschl, olej hyne.

Zastýd'te se, vy rolníci, naříkejte, vy vinaři, pro pšenici a pro ječmen; neboť žeň na poli zahynula. Réva uschla a fíkovník hyne; granátovník, i palma, i jabloň, ano, všechno polní stromoví uschlo; neboť radost uschla od synů lidských. Přepásejte se a truchlete, vy kněží; naříkejte, vy služebníci oltáře; přijďte, přenocujte v žíni, vy služebníci mého Boha; neboť přídavná oběť i úlitba jsou zadrženy od domu vašeho Boha. Posvěťte půst, svolujte slavnostní shromáždění, shromážděte starší i všechny obyvatele země do domu Hospodina, svého Boha, a volejte k Hospodinu: Běda tomu dni! neboť den Hospodinův je blízko a přijde jako zhouba od Všemohoucího. Což není pokrm odňat před našima očima, ano, radost i veselí z domu našeho Boha? Joel 1,9–16.

Když se v Joelovi „opilci Efraimovi“ z Izajáše „probudí“, okolností, do níž se probouzejí, je poselství pozdního deště — znázorněné jako „nové víno“. To bylo zadrženo Božím vyvolenému lidu smlouvy. „Obilí“ je v daném oddílu obecným označením pro zrna a Slovo Boží je chlebem z nebe a v tomto oddílu bylo „zpuštěno“.

„Nové víno“ je poselství přítomné pravdy, které přišlo k 11. září. „Nové víno vyschlo“ a bylo „odříznuto“, neboť „nové víno“ rozpoznávají jen ti, kdo se vracejí k Jeremjášovým „starým“ stezkám, protože „nové“ poselství je vždy ve shodě se „starým“ poselstvím. Slovo přeložené jako „vyschlo“ znamená v hebrejštině „stydět se“.

Ti, kdo se „stydí“, jsou jedním z hlavních témat Joele a proroků. Opoilci Efraimovi se stydí za své padělané poselství pozdního deště, které bývá často nazýváno poselstvím „pokoj a bezpečnost“. Tři symboly obilí, nového vína a oleje představují poselství pozdního deště. Pozdní déšť je také znázorněn jako vylití Ducha svatého.

Dílem Ducha svatého je usvědčovat z hříchu, spravedlnosti a soudu, a to právě v tomto pořadí. Slovo Boží usvědčuje z hříchu a je znázorněno „obilím“. Vlastnictví „nového vína“ označuje ty, kdo mají Ducha svatého, jenž je znázorněn „deštěm“ a také „vínem“, neboť jak „déšť“, tak „víno“ lze snadno doložit jako poselství či nauku.

Avšak pravdu vám pravím: Je pro vás užitečné, abych odešel; neboť neodejdu-li, Utěšitel k vám nepřijde; jestliže však odejdu, pošlu ho k vám. A když přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu: z hříchu, protože ve mne nevěří; ze spravedlnosti, protože odcházím ke svému Otci a již mne nevidíte; ze soudu, protože kníže tohoto světa je souzeno. Ještě vám mám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést. Když však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy; neboť nebude mluvit sám od sebe, nýbrž bude mluvit, cokoli uslyší, a oznámí vám věci budoucí. Jan 16,7–13.

Jóelovo „obilí“ je Slovo Boží, které usvědčuje z „hříchu“. „Spravedlnost“ se zjevuje v těch, kteří spojili své lidství s božstvím skrze poselství přítomné pravdy, znázorněné jako „nové“ (přítomná pravda) „víno“ (poselství). „Olej“ je symbolem „soudu“, neboť „soud“ je založen na tom, zda ti, kdo jsou souzeni, mají „olej“. Jóelovo obilí, nové víno a olej představují usvědčení z hříchu, spravedlnosti a soudu. Všechny prvky díla Ducha Svatého ve spojení s vylitím pozdního deště tvoří pravdy, které mají zkoušet laodicejský adventismus počínaje 11. zářím, kdy jim Jóel přikazuje: „Probud'te se!“

Tři symboly poselství pozdního deště jsou paralelou ke třem andělským poselstvím ze Zjevení čtrnácté kapitoly a „rolníci“ se mají „stydět“ a „vinaři“ mají „kvílet“. V Jóelovi se Boží lid nikdy nemá stydět.

I poznáte, že já jsem uprostřed Izraele, a že já jsem Hospodin, váš Bůh, a žádný jiný; a můj lid nebude nikdy zahanben. Joel 2,27.

Rolníci a vinaři se stydí a nařikají, protože poselství padělaného pozdního deště, které předkládají, je bezmocné přivodit život ve vinici, jež jim byla svěřena k obdělávání. Adventismus ze své prorokyně ví, že byl povolán naplnit zkušenost pozdního deště, avšak plody polí uschly. Stydí se a zvláště pláčou „pro pšenici a pro ječmen“. Oběť prvotin „ječmene“ v den Kristova vzkříšení zahájila letniční období, které skončilo o Letnicích obětí prvotin „pšenice“. Opilci Efraimovi se stydí, protože stojí na nesprávné straně letničního období, které se opakuje od 11. září až do nedělního zákona, kdy padá pozdní déšť.

„Mnozí ve značné míře nepřijali časný déšť. Neobdrželi všechna dobrodiní, která jim takto Bůh opatřil. Očekávají, že tento nedostatek bude nahrazen pozdním deštěm. Až bude udělena nejbohatší hojnost milosti, zamýšlejí otevřít svá srdce, aby ji přijali. Dopouštějí se strašného omylu. Dílo, které Bůh započal v lidském srdci tím, že mu dal své světlo a poznání, musí neustále pokračovat. Každý jednotlivec si musí uvědomit svou vlastní potřebu. Srdce musí být vyprázdněno od každé poskvrny a očištěno pro přebývání Ducha. První učedníci se připravili na vylití Ducha svatého v den Letnic vyznáváním a opouštěním hříchu, vroucí modlitbou a zasvěcením sebe samých Bohu. Totéž dílo musí být vykonáno i nyní, jen ve větší míře. Tehdy měl lidský nástroj pouze prosit o požehnání a čekat na Pána, aby v něm zdokonalil své dílo. Je to Bůh, kdo toto dílo započal, a On své dílo dokončí a učiní člověka dokonalým v Ježíši Kristu. Nesmí však docházet k žádnému zanedbávání milosti znázorněné časným deštěm. Jen ti, kdo žijí podle světla, které mají, obdrží větší světlo. Nebudeme-li denně postupovat v projevování činných křesťanských ctností, nerozeznáme projevy Ducha svatého v pozdním dešti. Může padat na srdce všude kolem nás, ale my jej nerozeznáme ani nepřijmeme.“ Testimonies to Ministers, 506, 507.

V souvislosti s linií, kterou sestra Whiteová nazývá „letničním obdobím“, byl „raný déšť“ Kristovým dechnutím na učedníky poté, co po svém vzkříšení sestoupil ze svého nebeského shromáždění. „Pozdní déšť“ byl v tomto kontextu Letnicemi. Na alfě letničního období bylo na učedníky vdechnuto několik kapek a při omegě ti učedníci, na něž bylo vdechnuto, mluvili jazyky ohně k celému světu. Projev Ducha svatého na počátku i na konci. Božství sdělující Ducha svatého lidstvu prostřednictvím poselství na počátku a božství a lidství spojené, jak je znázorněno jazyky (lidství) a ohněm (Božství), a sdělující Ducha svatého lidstvu prostřednictvím poselství na konci. Oběť prvotin ječmene na počátku se shoduje s Kristovým vzkříšením a dva chleby z pšenice při letniční oběti prvotin se shodují s Letnicemi.

Ty dva chleby jsou jedinou obětí, která obsahovala kvas, symbol hříchu. Chleby byly upečeny, a tak představovaly odstranění hříchu, avšak zároveň potvrzovaly pravdu, že dva vlnou pohybované chleby, představující sto čtyřicet čtyři tisíc, byli muži a ženy, kteří byli hříšníky, avšak od těchto hříchů byli očištěni Poslem smlouvy v třetí kapitole Malachiáše. Alfa období Letnic tedy

představovala Chléb z nebe, který vyučoval své učedníky, a omega onoho období měla tytéž učedníky symbolizované jako dva chleby, které byly pozdvihovány k nebi. Symbol božství a lidství v ohnivých jazycích a pozdvihování oběti pozdvihování, jež předobrazovala učedníky nesoucí poselství světu, se tedy spojují, aby označily, že sto čtyřicet čtyři tisíc má být pozdviženo jako oběť, která dokonale představuje Ježíše Krista, a Ježíš Kristus představuje, že božství spojené s lidstvím nehřeší.

Neobdržet „raný déšť“ a přitom očekávat, „že nedostatek“ „všech požehnání, která Bůh“ „poskytl“ spolu s „raným deštěm“, „bude nahrazen pozdním deštěm“, je „strašlivý omyl“. Raný déšť jsou Jeremjášovy „staré stezky“, které byly 11. září určeny jako stezka, po níž je třeba jít. Je to „strašlivý omyl“ a také mocné blouzení, které vede lidi k domněnce, že mají poselství pozdního deště vystavěné na skále, jen aby nakonec zjistili, že jejich poselství bylo vystavěno na písku.

Petr se nestyděl ve svém znázornění sto čtyřiceti čtyř tisíc během období pozdního deště přímo vysvětlit, kdo byl a kdo nebyl opilý. Všichni proroci hovoří o posledních dnech a Joel označuje „opilce Efraimovy“, kteří se probouzejí a jsou konfrontováni s jasným důkazem, že výsada být lidem, jenž by pod mocí pozdního deště hlásal hlasité volání třetího anděla, byla navždy odňata. Sto čtyřicet čtyři tisíc je formováno a zapečetěno během období pozdního deště od 11. září až do nedělního zákona. Jsou to ti, kteří následují Beránka, kamkoli jde.

Petr o Letnicích představuje ty, kdo hlásají poselství pozdního deště, jež zakládá na knize Jóel. Židům, kterým byla po celé jejich dějiny svěřena odpovědnost zachovávat Letnice, Petr oznamoval, že Letnice, k nimž všechny předchozí Letnice ukazovaly vpřed, se nyní naplňují. Židé, jako opilci Efraimovi, byli tak opojeni vínem Babylóna, že obvinili Petra i jedenáct apoštolů z opilství, když předkládali poselství pozdního deště v kontextu knihy Jóel. Když se opilci Efraimovi v pátém verši první kapitoly knihy Jóel „probudí“, jsou postaveni tváří v tvář procesu zkoušky pozdního deště, v němž se vytvářejí dvě třídy. V tomto procesu zkoušky jedna třída rozpoznává poselství pozdního deště a druhá třída je nerozpoznává.

„Nesmíme čekat na pozdní déšť. Přichází na všechny, kdo rozpoznají a přijmou rosu a přehánky milosti, které na nás dopadají. Když shromažďujeme úlomky světla, když si vážíme jistých Božích milosrdenství, Boha, který rád vidí, že Mu důvěřujeme, tehdy bude splněno každé zaslíbení. „Nebo jako země vydává svůj pupen a jako zahrada dává vzházet tomu, co je v ní zaseto, tak Panovník Hospodin způsobí, že spravedlnost a chvála vzejdou přede všemi národy.“ Izajáš 61,11. Celá země má být naplněna Boží slávou.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 984.

„Rozpoznat“ znamená „vybavit si nebo znovu nabýt poznání“, neboť poselství pozdního deště je rozpoznáváno prostřednictvím posvátných dějin minulosti, které znázorňují dějiny pozdního deště. Dějiny Petra o Letnicích byly zasazeny do historické struktury předložené Joelem. Joelovo zasazení spolu s Petrovým naplněním poskytuje dva svědky dějin půlnočního volání roku 1844. Tito tři svědkové (a další) mají být „rozpoznání“ jako znázornění dějin, rámce a poselství pozdního deště.

Když Kristus dechl na učedníky poté, co vystoupil a pak se vrátil, bylo to jako „několik kapek“ před velikým vylitím o Letnicích. Na počátku i na konci se projevilo vylití Ducha svatého. Těch několik kapek od Krista k Jeho učedníkům je alfou letničního období, které končí omegou a vylitím poselství od učedníků světa. Alfa je vyznačena obětí prvotin ječmene a končí obětí prvotin pšenice. Počátek pozdního deště byl označen stržením velkých budov New York City dne 11. září. Označuje začátek dějin, které vedou k nedělnímu zákonu. 11. září je znázorněno obětí prvotin ječmene a nedělní zákon obětí prvotin pšenice.

Opilci Efraimovi jsou probuzeni k skutečnosti, že jejich království jim bude odňato a dáno lidu, který ponese náležité ovoce. Joel předkládá neposlušnost opilců tím, že ukazuje, že „pokrmná“ a „nápojná“ oběť byly od domu Hospodinova odňaty a že „nové víno“ bylo odňato z jejich úst. „Nové víno“ je v hebrejštině čerstvě vylisovaná šťáva, avšak „víno“, které opilci pijí v pátém verši, je zkvašená šťáva. Dva druhy vína, které představují učení, a v kontextu Joele je tímto učení poselství pozdního deště. Opilci Efraimovi pili zkvašenou šťavu a jsou „odříznuti“ od „nové“, čerstvě vylisované šťávy. Dva druhy vína představují dvě poselství pozdního deště a opilci jsou od čistého poselství „odříznuti“. Hebrejské slovo přeložené jako „odříznut“ vychází ze starověké smluvní praxe rozřezávání zvířat a procházení mezi jejich částmi. Být „odříznut“ znamená být zavržen jako Boží smluvní lid.

Kniha Jóelova ztotožňuje Boží lid v posledních dnech, počínaje milerity, kteří povstali v důsledku odpečetění knihy Daniel v roce 1798, a konče sto čtyřiceti čtyřmi tisíci, kteří povstávají v důsledku odpečetění knihy Daniel v roce 1989. Na počátku bylo vylití Ducha svatého znázorněno časovým obdobím od táborového shromáždění v Exeteru až po zklamání dne 22. října 1844. Tyto dějiny naplnily podobenství o deseti pannách z Matouše dvacet pět, které se v dějinách sto čtyřiceti čtyř tisíc opakuje do posledního písmene.

„Podobenství o deseti pannách z Matouše 25 rovněž znázorňuje zkušenost adventního lidu.“
Velké drama věků, 393.

„Často jsem odkazována na podobenství o deseti pannách, z nichž pět bylo moudrých a pět pošetilých. Toto podobenství se naplnilo a naplní do posledního písmene, neboť má zvláštní vztah k této době a podobně jako poselství třetího anděla se naplnilo a bude i nadále přítomnou pravdou až do skonání času.“ Review and Herald, 19. srpna 1890.

„Existuje svět, jenž leží ve zlobě, v klamu a bludu, v samém stínu smrti,—spí, spí. Kdo pociťuje úzkost duše, aby je probudil? Jaký hlas k nim může dosáhnout? Má mysl je nesena do budoucnosti, kdy bude dán signál: ‚Hle, Ženich přichází; vyjděte Mu vstříc.‘ Někteří však budou otálet opatřit si olej k doplnění svých lamp, a příliš pozdě zjistí, že charakter, jenž je znázorněn olejem, je nepřenositelný. Tím olejem je Kristova spravedlnost. Představuje charakter a charakter není přenositelný. Žádný člověk jej nemůže zajistit pro druhého. Každý musí sám pro sebe získat charakter očištěný od každé poskvrny hříchu.“ Bible Echo, 4. května 1896.

Kdo „pociťují úzkost duše, aby probudili“ „svět ležící ve zlobě?“ Joel na tuto otázku odpovídá:

I stane se, že každý, kdo bude vzývat jméno Hospodinovo, bude vysvobozen; neboť na hoře Sijónu a v Jeruzalémě bude vysvobození, jak řekl Hospodin, a mezi pozůstatkem, který

Hospodin povolá. Joel 2,32.

V následujícím článku budeme v těchto věcech pokračovat.

Pozdě odpoledne v den vzkříšení byli dva z učedníků na cestě do Emauz, malého města vzdáleného osm mil od Jeruzaléma. Tito učedníci nezaujímal v Kristově díle žádné významné místo, byli však upřímnými věřícími v Něho. Přišli do města, aby slavili Paschu, a byli velmi zmateni událostmi, které se nedávno odehrály. Slyšeli ranní zprávu o tom, že Kristovo tělo bylo odňato z hrobu, a také svědectví žen, které viděly anděly a setkaly se s Ježíšem. Nyní se vraceli do svých domovů, aby rozjímali a modlili se. Smutně kráčeli svou večerní cestou a hovořili o událostech soudu a ukřižování. Nikdy předtím nebyli tak zcela sklíčení. Bez naděje a bez víry kráčeli ve stínu kříže.

„Na své cestě ještě nepostoupili daleko, když se k nim připojil cizinec, avšak byli natolik pohroužení do svého smutku a zklamání, že si ho bedlivěji nevšímal. Pokračovali ve svém rozhovoru a vyjadřovali myšlenky svých srdcí. Uvažovali o naučeních, která jim Kristus udělil, a která, jak se zdálo, nebyli schopni pochopit. Když hovořili o událostech, které se přihodily, Ježíš toužil je potěšit. Viděl jejich zármutek; rozuměl rozporným, matoucím představám, které v jejich mysli vyvolávaly otázku: Může být tento Muž, který dopustil, aby byl takto ponížen, Kristem? Svůj zármutek nemohli potlačit a plakali. Ježíš věděl, že jejich srdce jsou k Němu připoutána láskou, a toužil osušit jejich slzy a naplnit je radostí a veselím. Nejprve jim však musel udělit poučení, na které nikdy nezapomenou.“

„I řekl jim: Jaké jsou to rozmluvy, které spolu vedete cestou, že jste smutní? A jeden z nich, jménem Kleofáš, mu odpověděl: Ty jsi snad jediný cizinec v Jeruzalémě, který neví, co se tam v těchto dnech stalo?“ Vyprávěli mu o svém zklamání ohledně svého Mistra, „který byl prorok, mocný v činu i slovu před Bohem i vším lidem“; avšak, pravili, „velekněží a naši přední mužové jej vydali, aby byl odsouzen k smrti, a ukřižovali ho.“ Se srdcem zbolavěým zklamáním a s chvějícími se rty dodali: „A my jsme doufali, že on je ten, který má vykoupit Izrael; a k tomu všemu je dnes již třetí den od té doby, co se to stalo.“

„Podivné, že si učedníci nevzpomněli na Kristova slova a neuvědomili si, že předpověděl události, které nastaly! Neuvědomili si, že poslední část jeho výroku se naplní právě tak jistě jako první část, že třetího dne opět vstane. Právě na tuto část si měli vzpomenout. Kněží a představitelé na to nezapomněli. V den, „který následoval po dni přípravy, se velekněží a farizeové shromáždili u Piláta a řekli: Pane, vzpomínáme, že ten svůdce řekl, ještě za svého života: Po třech dnech vstanu.“ Matouš 27,62.63. Učedníci si však na tato slova nevzpomněli.

„Tu jim řekl: Ó bláhoví a srdcem váhaví věřit všemu, co mluvili proroci: což neměl Kristus toto vytrpět a vejít do své slávy?“ Učedníci se divili, kdo by tento cizinec mohl být, že proniká až do samého nitra jejich duší a hovoří s takovou opravdovostí, něžností a soucitem, a s takovou nadějeplností. Poprvé od Kristovy zrahy začali pociťovat naději. Často se na svého společníka upřeně dívali a mysleli si, že jeho slova jsou právě takovými slovy, jaká by byl pronesl Kristus. Byli naplněni úžasem a jejich srdce začala bít radostným očekáváním.

„Počínaje Mojžíšem, samotnou alfou biblických dějin, Kristus ve všech Písmech vykládal to, co se vztahovalo na Něho. Kdyby se jim byl nejprve dal poznat, jejich srdce by byla

uspokojena. V plnosti své radosti by nebyli lačni ničeho dalšího. Bylo však nezbytné, aby porozuměli svědectví, které o Něm vydávaly předobrazy a proroctví Starého zákona. Na nich musela být založena jejich víra. Kristus neučinil žádný zázrak, aby je přesvědčil, nýbrž jeho prvním dílem bylo vyložit Písma. Hleděli na Jeho smrt jako na zničení veškeré své naděje. Nyní jim z proroků ukázal, že právě to bylo nejmocnějším důkazem pro jejich víru.“

Když Ježíš vyučoval tyto učedníky, ukázal důležitost Starého zákona jako svědectví o svém poslání. Mnozí vyznávající křesťané dnes Starý zákon odkládají s tvrzením, že již není k ničemu užitečný. Takové však není Kristovo učení. Cenil si jej tak vysoce, že při jedné příležitosti řekl: „Jestliže neposlouchají Mojžíše a proroky, nedají se přesvědčit, ani kdyby někdo vstal z mrtvých.“ Lukáš 16,31.

„Je to hlas Kristův, který promlouvá skrze patriarchy a proroky od dnů Adamových až po závěrečné výjevy času. Spasitel je ve Starém zákoně zjeven stejně zřetelně jako v Novém. Je to světlo z prorocké minulosti, které s jasností a krásou osvětluje život Kristův i učení Nového zákona. Kristovy zázraky jsou důkazem Jeho božství; avšak silnější důkaz, že je Vykupitelem světa, se nalézá ve srovnání proroctví Starého zákona s dějinami Nového.“

„Na základě proroctví dal Kristus svým učedníkům správnou představu o tom, čím měl být v lidství. Jejich očekávání Mesiáše, který měl zaujmout svůj trůn a královskou moc v souladu s přáními lidí, bylo zavádějící. Překáželo by správnému pochopení Jeho sestoupení z nejvyššího do nejnižšího postavení, jaké vůbec mohlo být zaujato. Kristus si přál, aby představy Jeho učedníků byly v každém ohledu čisté a pravdivé. Museli co nejvíce porozumět kalichu utrpení, který Mu byl určen. Ukázal jim, že ten hrozný zápas, jemuž dosud nemohli porozumět, je naplněním smlouvy uzavřené před založením světa. Kristus musel zemřít, tak jako musí zemřít každý přestupník zákona, setrvá-li v hříchu. To všechno se mělo stát, avšak nemělo to skončit porážkou, nýbrž slavním, věčným vítězstvím. Ježíš jim řekl, že musí být vynaloženo veškeré úsilí k záchraně světa od hříchu. Jeho následovníci musí žít tak, jak žil On, a pracovat tak, jak pracoval On, s horlivým, vytrvalým úsilím.“

„Tak Kristus rozmlouval se svými učedníky a otevíral jejich mysl, aby rozuměli Písmům. Učedníci byli unaveni, avšak rozhovor neustával. Ze Spasitelových rtů zaznívala slova života a ujištění. Jejich oči však byly dosud zadržovány. Když jim vyprávěl o pádu Jeruzaléma, hleděli na ono odsouzené město s pláčem. Avšak jen málo tušili, kdo je jejich společníkem na cestě. Nenapadlo je, že předmět jejich rozhovoru kráčí po jejich boku; neboť Kristus o sobě mluvil, jako by byl jinou osobou. Domnívali se, že je jedním z těch, kteří byli přítomni na veliké slavnosti a nyní se vracejí do svého domova. Kráčel po drsných kamenech stejně opatrně jako oni a tu a tam se s nimi zastavil, aby si krátce odpočinul. Tak postupovali po horské cestě, zatímco Ten, jenž měl brzy zaujmout své místo po Boží pravici a jenž mohl říci: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi,“ kráčel vedle nich. Matouš 28,18.

„Během cesty slunce zapadlo, a dříve než poutníci dorazili na místo svého odpočinku, dělníci na polích opustili svou práci. Když se učedníci chystali vstoupit do svého domova, cizinec se tvářil, jako by měl pokračovat ve své cestě. Učedníci se však cítili k Němu přitahováni. Jejich duše lačněly slyšet od Něho více. „Zůstaň s námi,“ řekli. Nezdálo se, že by pozvání přijal, ale oni na něm naléhali a prosili: „Připozdívá se a den se již nachýlil.“ Kristus této prosbě vyhověl

a „vešel, aby s nimi zůstal.“

„Kdyby učedníci byli opomenuli naléhat na své pozvání, nebyli by poznali, že jejich spolucestující je vzkříšený Pán. Kristus nikomu svou přítomnost nikdy nevnučuje. Zajímá se o ty, kdo Ho potřebují. Ochotně vstoupí i do nejprostšího domova a potěší i nejpokornější srdce. Jestliže jsou však lidé příliš lhostejní, než aby mysleli na nebeského Hosta nebo Ho prosili, aby u nich zůstal, jde dále. Tak mnozí utrpí velikou ztrátu. Nepoznávají Krista o nic více, než Ho poznali učedníci, když s nimi kráčet po cestě.“

„Prostá večerní hostina s chlebem je brzy připravena. Je předložena Hostu, který zaujal své místo v čele stolu. Nyní vztahuje své ruce, aby požehnal pokrm. Učedníci v úžasu ucouvnou. Jejich průvodce rozpřahuje své ruce právě tak, jak to činíval jejich Mistr. Podívají se znovu, a hle, na Jeho rukou vidí stopy po hřebech. Oba zároveň zvolají: Je to Pán Ježíš! Vstal z mrtvých!“

„Vstávají, aby se vrhli k Jeho nohám a klaněli se Mu, avšak On jim zmizel z očí. Pohlíží na místo, které zaujímal Ten, jehož tělo ještě nedávno leželo v hrobě, a říkají jeden druhému: „Cožpak naše srdce v nás nehořelo, když s námi cestou mluvil a když nám otevíral Písma?““

„Avšak s touto velikou zprávou, kterou mají sdělit, nemohou sedět a rozmlouvat. Jejich únava i hlad jsou pryč. Necháávají svůj pokrm netknutý a plni radosti se ihned znovu vydávají touž cestou, kterou přišli, spěchajíce oznámit tu zvěst učedníkům ve městě. Na některých místech není cesta bezpečná, avšak šplhají přes příkrá místa a uklouzávají na hladkých skalách. Nevidí, nevědí, že mají ochranu Toho, který s nimi po té cestě putoval. S poutnickou holí v ruce spěchají dále a touží jít rychleji, než si troufají. Ztrácejí stezku, ale znovu ji nalézají. Chvilí běží, chvíli klopýtají, a přece se ženou vpřed, zatímco jejich neviditelný Průvodce je po celou cestu těsně po jejich boku.“

„Noc je temná, ale Slunce spravedlnosti nad nimi září. Jejich srdce poskakují radostí. Zdá se, jako by byli v novém světě. Kristus je živý Spasitel. Už nad Ním nenařikají jako nad mrtvým. Kristus vstal z mrtvých — znovu a znovu to opakují. Toto je poselství, které nesou zarmouceným. Musejí jim vyprávět podivuhodný příběh o cestě do Emauz. Musejí říci, kdo se k nim na cestě připojil. Nesou největší poselství, jaké kdy bylo dáno světu, poselství radostné zvěsti, na němž závisejí naděje lidské rodiny pro čas i pro věčnost.“ Touha věků, 795–801.